

Arrest

nr. 161 301 van 3 februari 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Gambiaanse nationaliteit te zijn, op 26 november 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 oktober 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 december 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat J. HARDY en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Gambiaanse nationaliteit en bent u geboren op 1 januari 1979 te Demba Kunda. U bent moslim en uw etnische origine is Mandinka.

Uw vader Bamba (S.) was lid van de politieke partij United Democratic Party (hierna UDP). Op 4 juli 1994 werd uw vader vermoord door paramilitairen, toen hij de leider van UDP, Ousainou Darboe, naar zijn residentie begeleidde. U was toen ook aanwezig en u werd gearresteerd, omdat u geen informatie had gegeven. Op 10 en 11 april 2000 nam u deel aan een studentendemonstratie. De politiediensten grepen in en openden het vuur. Zestien mensen werden doodgeschoten en een tweehonderdtal mensen werden gearresteerd. Ook u werd gearresteerd op 11 april 2000 en u zat twee weken opgesloten. Daarna gaf de rechtbank de opdracht om alle personen die op 11 april 2000 gearresteerd

werden (uitgezonderd de organisator van de manifestatie), vrij te laten. Op 22 mei 2002 volgde u uw vader op als lid van de UDP. U werd net als uw vader de 'spreker' van de UDP in uw thuisstad Demba Kunda. Elke week ging u van uw woonplaats te Wellingra naar Demba Kunda om de bevolking toe te spreken over de rechten van burgers.

Op 3 november 2011 demonstreerde u op het moment dat de advocaat van de United Nations (hierna UN), Juan E. Mendez naar Gambia kwam om alle oppositiepartijen te ontmoeten. De dag nadien werd u thuis door drie veiligheidsagenten gearresteerd, omdat u op 3 november 2011 demonstreerde voor de vertegenwoordiger van de UN en omdat u op de demonstratie rondliep met een T-shirt met daarop de tekst 'Coalition for Change – The New Gambia – End to dictatorship' en u betrokken was bij de verdeling ervan. U werd naar de gevangenis Mile II gebracht, waar u voor drie en half jaar opgesloten zat en vaak gefolterd werd. Op 10 juni 2015 verliet u de gevangenis en u werd – onder bewaking – naar het ziekenhuis gebracht. Uw vrouw en haar familie hadden een regeling getroffen met Mumoult (E.), een Libanees zakenman, die u kwam ophalen aan het ziekenhuis. U denkt dat de bewaker omgekocht werd. Mumoult (E.) had een diplomatiek paspoort op naam van Bakary (K.) voor u geregeld en op 11 juni 2015 verliet u samen met hem Gambia per vliegtuig. Hij liet u achter in Brussel en op 15 juni 2015 diende u een asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Vanuit België had u contact met uw neef Saiba (K.), die korporaal, militair is, en hij wist u te vertellen dat de 'chief' van het dorp Demba Kunda haar het dorp had uitgezet, omdat u tegen het regime sprak. Hij vertelde u verder dat hij niet weet waar uw moeder momenteel is en dat ook uw vrouw, uw kinderen, uw broers en uw zussen verdwenen waren.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald waaruit blijkt dat u uw land heeft verlaten uit een 'gegronde vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of uit een 'reëel risico op lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming of dat u zich kan beroepen op bedoelde vrees of risico in geval van een eventuele terugkeer naar uw land.

U verklaarde uw land van herkomst te zijn ontvlucht, omdat u verdere vervolging door Gambiaanse overheid vreest omdat u uit de gevangenis ontsnapte nadat u sinds 4 november 2011 een levenslange straf uitzat en u het land ontvluchtte, maar volgende bedenkingen dienen bij uw verklaringen aan het Commissariaat-generaal te worden gemaakt.

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk maakte dat u daadwerkelijk gearresteerd werd op 4 november 2011 en opgesloten zat tot 10 juni 2015, de reden waarom u uw land ontvluchtte.

U verklaarde dat u Gambia, uw land van herkomst, verliet omdat u problemen kende wegens de 'Coalition for Change' (gehoor CGVS, p.17). U verduidelijkte dat u op 3 november 2011 – samen met een 500 tal mensen van de 'Coalition for Change' in Westfield demonstreerde en dit op het moment dat de advocaat van de UN, Juan E. Mendez naar Gambia kwam om alle oppositiepartijen te ontmoeten (gehoor CGVS, p.17 en p.21-22). De dag nadien, op 4 november 2011, werd u thuis door drie veiligheidsagenten gearresteerd, u werd naar de gevangenis Mile II gebracht, waar u gedurende drie en half jaar (tot uw ontsnapping op 10 juni 2015) opgesloten zat en u vaak gefolterd werd (gehoor CGVS, p.17).

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de UN delegatie onder leiding van Juan Mendez Gambia bezocht in de periode 3 tot 7 november 2014 en het de eerste keer was dat de delegatie Gambia bezocht. Bijgevolg is uw verklaring dat u op 4 november 2011 gearresteerd werd, omdat u op 3 november 2011 met een T-shirt met daarop de tekst 'Coalition for Change – The New Gambia – End to dictatorship' demonstreerde toen de advocaat van de UN, Juan E. Mendez naar Gambia kwam en u betrokken was bij de verdeling van de T-shirts én u gedurende drie en half jaar (tot uw ontsnapping op 10 juni 2015) opgesloten zat **totaal onmogelijk en verzonnen**.

U gaf verder aan dat op de demonstratie van 3 november 2011 ook Modiu Kaita en Michael Uche Thomas rondliepen met een (verboden) T-shirt aan en u verklaarde dat ze op 3 november 2011 gearresteerd werden (gehoor CGVS, p.22). Uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Modiu Kaita en Michael Uche Thomas reeds op 5 juni 2011 gearresteerd werden. Toen u met bovenstaande informatie geconfronteerd werd, bleef u volhouden dat Modiu Kaita en Michael Uche Thomas ook aanwezig waren op de demonstratie van 3 november 2011 (gehoor CGVS, p.23). Uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt verder dat Amnesty International op 18 januari 2012 opriep om de op 5 juni 2011 gearresteerde Modiu Kaita en Michael Uche Thomas vrij te laten. Toen u gevraagd werd welke straffen ze kregen, gaf u aan dat Amadou Scattred Jannah, Ebrima Jallow, Modiu Kaita en Michael Uche Thomas elk tot levenslang veroordeeld werden, terwijl uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat enkel Amadou Scattred Jannah tot levenslang veroordeeld werd en Ebrima Jallow, Modiu Kaita en Michael Uche Thomas tot drie jaar gevangenis veroordeeld werden (gehoor CGVS, p.23).

Gelet op bovenstaande talrijke inconsistenties tussen uw verklaringen en informatie waarover het CGVS beschikt en dit betreffende uw beweerde deelname aan een manifestatie op 3 november 2011 en de daaruit volgende arrestatie op 4 november 2011, de reden waarom u uw land ontvluchtte, maakt u de oorzaak van uw problemen niet aannemelijk en kan bijgevolg geen geloof gehecht worden aan de door u beweerde vrees voor vervolging.

Bovendien is het opmerkelijk dat u zelf aangaf dat Gambiaanse identiteitskaarten om de vijf jaar hernieuwd moeten worden en u aangaf dat u uw Gambiaanse identiteitskaart laatst in 2010 hernieuwde, terwijl op de door u neergelegde identiteitskaart als vervalddatum 5/10/2017 staat. Toen u erop gewezen werd dat daaruit blijkt dat u uw identiteitskaart op 5/10/2012 hernieuwde – wat onmogelijk zou zijn indien u werkelijk van 4 november 2011 tot 10 juni 2015 opgesloten zat –, gaf u aan dat ze u twee extra jaren gaven en u niet weet waarom dit was (gehoor CGVS, p.15).

Betreffende uw verklaring dat uw vader Bamba (S.) – die lid was van de politieke partij UDP – op 4 juli 1994 werd vermoord door paramilitairen, toen hij de leider van UDP, Ousainou Darboe, naar zijn residentie begeleidde en u toen gearresteerd werd, omdat u geen informatie had gegeven, dient te worden opgemerkt dat u geen enkel objectief element aanbrengt ter ondersteuning van uw bewering dat uw vader gedood werd, laat staan dat u gearresteerd werd, omdat u bij de beweerde moord aanwezig was en u geen informatie gaf (gehoor CGVS, p.3). Verder dient te worden opgemerkt dat u later in het gehoor aangaf dat uw vader op 4 juli 1996 vermoord werd (gehoor CGVS, p.23). Uit informatie waarover het CGVS beschikt (zie administratief dossier), blijkt dat Sedia Sagnia – die volgens uw verklaring dezelfde dag als uw vader overleed – in 1997 overleed. Gelet op bovenstaande tegenstrijdige en incoherente verklaringen betreffende de beweerde dood van uw vader (en de daaruit volgende beweerde arrestatie van u), maakt u het niet aannemelijk dat uw vader daadwerkelijk vermoord door paramilitairen, laat staan dat u problemen kende door dit feit.

Betreffende uw verklaring dat u op 11 april 2000 gearresteerd werd, omdat u deelnam aan een studentenprotest op 10 en 11 april 2000 dient te worden opgemerkt dat – volgens uw verklaringen – toen samen met u ongeveer tweehonderd mensen gearresteerd werden. U gaf aan dat u na twee weken opsluiting, op bevel van de rechtbank vrijgelaten werd (gehoor CGVS, p.25). Toen u gevraagd werd of u tussen uw vrijlating (in april 2000) en uw aangehaalde probleem op 4 november 2011 nog problemen kende, gaf u aan van niet (gehoor CGVS, p.25). In tegendeel; u werd in 2006 door de regeringspartij gevraagd om lid van hun partij (APRC) te worden om deel te nemen aan de volgende verkiezingen. U verklaarde dat u hen een officiële brief vroeg waarin zij deze vraag formuleerden, maar dat ze dit hadden geweigerd. U maakte echter geen melding van enige concrete vervolging die u in de periode tussen 2000 en 2011 zou hebben ondergaan of van enig concreet risico dat u in die periode zou hebben gelopen (gehoor CGVS, p.25).

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u de oorzaak van uw problemen niet aannemelijk en kan bijgevolg geen geloof gehecht worden aan de door u beweerde vrees voor vervolging of een reëel risico op lijden van ernstige schade. Er dient eveneens te worden vastgesteld dat u geen ‘reëel risico op lijden van ernstige schade’, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, loopt of dat u zich kan beroepen op bedoelde vrees of risico in geval van een eventuele terugkeer naar uw land.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde identiteitskaart toont slechts uw identiteit aan, welke niet onmiddellijk in twijfel wordt getrokken. Betreffende het door u neergelegde attest van Lamin K. Darboe, dient te worden opgemerkt dat het niet gedateerd is en het een klaarblijkelijk gesolliciteerd karakter vertoont, hetgeen blijkt uit de aanhef (“To whom it may concern”). Verder dient te worden vastgesteld dat in het attest dezelfde data worden genoemd (1996 en 4/11/2011), zoals u ze vermeldde tijdens uw gehoor op het CGVS en die hogerop werden betwist. Het attest werd overigens ondertekend met tweemaal de titel van Lamin K. Darboe en in zijn titel staat tot tweemaal toe dezelfde fout: Banul in plaats van Banjul. Partijgetuigenissen hebben hoe dan ook geen officieel karakter zodat hun bewijswaarde slechts relatief is. Ze volstaan niet om het gebrek aan geloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. Verder kan betreffende het attest van Lamin K. Darboe en de door u neergelegde lidkaart van UDP worden opgemerkt dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat attesten van UDP reeds eerder gemaakt werden om frauduleuze asioldossiers te ondersteunen. Aan bovenstaande documenten kan bijgevolg geen geloof gehecht worden. In de door u neergelegde medische attesten is sprake van littekens op het hoofd, het been, de rug en de hand welke – volgens uw verklaringen – voorkomen uit uw gevangenschap, slagen en steken met een mes en met een nagel. Om enige bewijskracht te hebben, dienen de door u voorgelegde stukken te worden ondersteund door consistente en geloofwaardige verklaringen, wat in casu echter niet het geval is. De door u neergelegde foto van uw dochter Kadjatou (S.) en de door u neergelegde enveloppe van DHL zijn verder niet relevant voor uw asielrelaas. U bracht geen begin van bewijs bij inzake uw reisweg, hetgeen een bijkomende negatieve indicatie is voor uw geloofwaardigheid.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker beroept zich in een enig middel op een "appreciatiefout" en op de schending van artikel 48/3 tot 48/7 en artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet), artikel 3 en 13 van het EVRM, artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchtelingen, artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en "het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen en schending van het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt".

Omtrent zijn arrestatie in 2011 en de hierop volgende detentie, betoogt verzoeker:

"Juan Mendez is Speciaal Rapporteur voor de VN sinds 1 november 2010. Het is dus perfect mogelijk dat hij naar Gambia is gekomen op 3 november 2011.

Het CGVS stelt verder dat verzoekers verklaringen ongeloofwaardig zijn gezien hij verklaarde dat Modiu Kaita en Michael Uche Thomas ook aanwezig waren op de betoging van 3 november 2011 terwijl ze reeds op 5 juni 2011 gearresteerd zouden zijn.

Verzoeker betwist de verklaringen die hem worden toegeschreven (CGVS, bl. 22):"

Vervolgens citeert verzoeker enkele van zijn gezegden bij het CGVS.

Verder doet verzoeker gelden:

"Verzoeker herinnert zich te hebben gezegd dat Modiu Kaita en Michael Uche Thomas op 5 juni 2011 gearresteerd werden. Er is dus een totale inconsistentie in de nota's van het gehoor die wijst op een foutje in het opschrijven van de verklaringen van verzoeker. Gezien verzoeker wist dat die twee personen op 5 juni 2011 werden gearresteerd kan hij onmogelijk hebben gezegd dat ze aanwezig waren op de betoging van 3 november 2011 (CGVS bl. 23):"

Verzoeker citeert zijn gezegden van bij het CGVS en vervolgt:

"Er dient erop gewezen te worden dat verzoeker in het Engels werd gehoord, zonder de bijstand van een tolk. Het is de "protection officer" van het CGVS zelf, die verzoekers verklaringen heeft vertaald. Dit is al van aarde om de betrouwbaarheid en bewijswaarde van het verslag, opgesteld in het Nederlands door verwerende partij zelf, aan te tasten. Er dient bovendien opgemerkt te worden dat de vertaling van verzoekers' verklaringen (en ook van de vragen die door het CGVS werden gesteld), live plaatsvond. Dit is zeker een bijzonder moeilijk oefening, waarvoor bijzondere vaardigheden nodig zijn (en uit niets in het administratief dossier blijkt dat de "protection officer" over deze bepaalde vaardigheden beschikt), en die ook van aarde is om fouten in het verslag te laten ontstaan. Uiteindelijk wenst verzoeker U aandacht erop wijzen dat hij de gelegenheid niet kreeg om dit verslag na te kijken en het getrouw karakter ervan te bevestigen. Voor deze redenen mag dit verslag enkel onder voorbehoud aanvaard worden. Het heeft geen absolute bewijswaarde. Verzoeker maakt dan ook aannemelijk dat zijn verklaringen niet op een getrouwe en eerlijke manier opgeschreven werden.

Verzoeker heeft duidelijk verklaard dat Modou Kaita en Michael Uche op 5 juni gearresteerd werden, wat perfect overeenstemt met de informatie van het CGVS."

Betreffende zijn identiteitskaart, voert verzoeker aan:

"Het is echter zo dat paspoorten 5 jaar geldig zijn in Gambia, maar identiteitskaarten 10 jaar geldig zijn. Er is hier een verwarring geweest. Het is ook om die reden dat hij niet kon uitleggen waarom zijn kaart tot 2017 geldig was. Er kan sowieso niet worden verweten aan verzoeker dat hij niet van buiten weet hoeveel jaren een identiteitskaart geldig is, vooral als er een verschil is tussen de geldigheidsduur van een paspoort en van een identiteitskaart. Daarenboven moet niet vergeten worden dat verzoeker 4 jaar lang in de gevangenis heeft gezeten alvorens naar België te vluchten.

Vroeger waren identiteitskaarten papier kaarten. Verzoeker heeft er een in 1997 gekregen, die was geldig tot 2007. In 2007 heeft hij een kaart ontvangen geldig tot 2017. In 2009, echter, biometrische kaarten (zoals die van verzoeker) werden geïntroduceerd (stukken 3 en 4). Hij kreeg zijn kaart in 2010. De geldigheid van deze kaart kon echter de geldigheidsdatum van zijn vorige identiteitskaart niet overtreffen, waardoor het 2017 bleef.

Gezien alle identiteitskaarten voor 31 december 2011 vervangen moesten zijn door biometrische kaarten, is het hoog onwaarschijnlijk dat verzoeker zijn identiteitskaart heeft laten vervangen in 2012.

Er zijn dus geen enkele aanwijzingen dat verzoeker niet in de gevangenis was van 2011 tot 2015."

Verder benadrukt verzoeker dat hij gedetailleerd verhaalde over zijn arrestatie. De ondervrager bevestigde daarbij de gegeven informatie. *"De namen gegeven door verzoeker waren dus niet uitgevonden. Dit wijst erop dat verzoeker nauw betrokken was bij deze incidenten gezien het aantal details die hij geeft. Dat verzoeker nergens wordt benoemd is niet zo vreemd gezien het aantal mensen die problemen hebben met de overheid en de onbestaande persvrijheid.*

Wat vreemd is is dat het CGVS zich beperkt tot te verifiëren op internet of de naam van verzoeker wordt vermeld. Er wordt geen contacten genomen met personen ter plaatse of andere bronnen van informatie die de arrestatie van verzoeker zou kunnen bevestigen of ontkrachten. De medewerkingsplicht die rust op het CGVS werd hierdoor geschonden (zie beneden, over het attest van UDP neergelegd door verzoeker).

Verzoeker had echter onmogelijk zoveel correcte informatie kunnen geven was hij zelf niet betrokken in deze incidenten.

Gezien de verklaringen van verzoeker worden bevestigd door het CGVS moet er worden geoordeeld dat de verklaringen van verzoeker, dis heel veel details bevatten, geloofwaardig zijn."

Verzoekers vader werd vermoord op 4 juli 1996. De datum van de dood van Sedia Sagnia is zonder belang. In het begin van het gehoor vergiste verzoeker zich misschien van jaar of was er een fout in de vertaling. Daarenboven was de persoon die dezelfde dag overleed als verzoekers vader een andere persoon dan Sedia Sagnia en een onafhankelijk kandidaat voor de verkiezingen die ook in 1996 is gestorven. De beslissing is dus gebaseerd op een materiële fout.

Verzoeker verwijst naar zijn verklaringen over de periode 2000-2011. Hij kreeg problemen omwille van het voorstel om lid te worden van de regeringspartij. Dat hij geen concrete vervolgingsfeiten onderging in die periode is niet van die aard om te oordelen dat zijn arrestatie in 2011 ongelooftwaardig is.

Aangaande zijn lidmaatschap van de UDP en de documenten, stelt verzoeker nog het volgende:

"De bestreden beslissing oordeelt dat het attest van Lamin K. Darboe gesolliciteerd was en geen authentiek attest is gezien zijn naam twee keer voorkomt onderaan, en er een fout staat in het woord "Banjul". Dit gaat echter om een uiterst belangrijk document, opgesteld door de voorzitter van de jongeren UDP. Ook al werd het gesolliciteerd, blijft het een hoog bewijswaarde hebben in het kader van verzoekers asielaanvraag.

Het CGVS heeft duidelijk geen onderzoek gedaan naar de authenticiteit van het attest: het was nochtans eenvoudig om Lamin K. Darboe te contacteren zodat hij de authenticiteit ervan kon bevestigen.

De medewerkingsplicht die op de asielinstanties rust wordt hierdoor geschonden

(...)

Gezien verzoeker een attest neerlegt getekend door de jongerenvoorzitter van UDP om zijn asielrelaas te staven, was het de plicht van het CGVS om de authenticiteit ervan te onderzoeken, op een diepgaandere manier dan louter een spelfout aanhalen.

Verzoeker was lid van UDP sinds 2002, en zijn vader was eveneens een belangrijk lid van deze partij voor zijn dood in 1996, in zijn activiteiten voor de partij. Hij was de 'spreker' van de UDP in zijn thuisstad Demba Kunda. Omwille van zijn lidmaatschap is de risico op vervolging groot bij verzoeker.

Verzoeker kan zonder probleem antwoorden op alle vragen van het CGVS over zijn lidmaatschap bij UDP, over het ontstaan van de partij, de redenen waarom hij lid wilde worden...

(...)

en geen enkele van zijn antwoorden worden tegengesproken door de informatie van het CGVS. Er kan dus geen twijfel bestaan over de lidmaatschap van verzoeker bij UDP.

Verschillende rapporten wijzen op willekeurige arrestaties van leden van UDP, gedwongen verdwijningen,... (zie bv. Stuk 5).

Human Rights Watch publiceerde op 16 september 2015 (<https://www.hrw.org/news/2015/09/17/gambia-two-decades-fear-and-repression> ; in bijlage) :

"Le gouvernement gambien commet de graves violations des droits humains à l'encontre de personnes considérées comme des détracteurs et des opposants politiques, perpétuant un climat de terreur et de répression dans le pays, a déclaré Human Rights Watch dans un rapport publié aujourd'hui.

Ce rapport de 81 pages, intitulé State of Fear: Arbitrary Arrests, Torture, and Killings (« État de terreur : Arrestations arbitraires, torture et meurtres »), décrit la situation en matière de droits humains en Gambie depuis que le président Yahya Jammeh a pris le pouvoir en 1994 et a réprimé impitoyablement toute forme de contestation. Les forces de sécurité de l'État et des groupes paramilitaires semi-clandestins commettent des exécutions extrajudiciaires, des arrestations et des détentions arbitraires, et

font disparaître des personnes de force, poussant des centaines de Gambiens à fuir ce petit pays, connu surtout à l'étranger en tant que destination touristique. La plupart des abus documentés dans le rapport ont été commis entre 2013 et 2015. »

Onderdrukking van de leden van de oppositie is het dagdagelijks leven in Gambia. Gezien verzoeker spreker was voor UDP is het dus meer dan logisch dat verzoeker meermaals gearresteerd werd omwille van zijn activiteiten.

Mensenrechten worden permanent geschonden in Gambia.

Verzoeker moet dus erkend worden als een vluchteling. Zou uw raad oordelen dat er bijkomend onderzoek noodzakelijk is naar de authenticiteit van de documenten van verzoeker of naar de personen die verzoeker citeert in zijn verklaringen, dan moet de bestreden beslissing worden vernietigd."

2.1.2. Ter staving van zijn betoog, voegt verzoeker de volgende stukken bij het verzoekschrift (rechtsplegingsdossier, stuk 1): informatie inzake de vernieuwing van identiteitskaarten in Gambia (bijlagen 3-4) en informatie omtrent de behandeling van oppositieleiden (bijlagen 5-6).

2.1.3. Ter terechtzitting legt verzoeker door middel van een aanvullende nota een psychologisch attest neer (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

2.2.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoeker preciseert op generlei wijze hoe artikel 13 EVRM, dat het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel behelst, door de bestreden beslissing zou (kunnen) zijn geschonden. Derhalve wordt deze schending niet dienstig aangevoerd.

2.2.2. Verzoeker brengt evenmin concrete gegevens aan waaruit blijkt dat het CGVS bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn asielaanvraag niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan verder geen vooringenomenheid of gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de kandidaat-vluchteling. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit. Verzoeker toont derhalve niet aan dat hij geen recht zou hebben gehad op een eerlijke administratieve procedure.

2.2.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.4. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Daarnaast biedt artikel 3 EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

De toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM niet aan de orde is.

2.2.5. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 en 48/4. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.2.6.1. Dient vooreerst te worden opgemerkt dat het ter terechtzitting neergelegde psychologisch attest niet van die aard is dat het de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen zou kunnen verklaren. Uit dit attest blijkt dat verzoeker enkele weken na de indiening van onderhavig verzoekschrift tweemaal naar een psycholoog ging. De psycholoog in kwestie concludeert uit verzoekers verklaringen tijdens deze twee bezoeken dat hij lijdt aan PTSD en somt enkele symptomen op waaraan verzoeker zou lijden. Nergens uit dit attest of de hierin vermelde symptomen (waaronder overigens geen geheugenproblemen worden vermeld) kan echter worden afgeleid dat verzoeker ten tijde van het gehoor bij de DVZ of bij het CGVS met dermate ernstige psychische problemen kampte dat hij niet bij machte was om te worden gehoord en om in dit kader volwaardige verklaringen af te leggen. Verzoeker maakte nergens eerder gedurende zijn asielprocedure gewag van (ernstige) psychische problemen in zijn hoofdte en formuleerde geen bezwaar tegen het plaatsvinden van deze gehoren. Ook de advocaat die hem bijstond tijdens het gehoor bij het CGVS formuleerde nergens enige opmerking in die zin. Bovendien werkt verzoeker op generlei wijze uit dat, waar of op welke wijze het voorgehouden trauma zijn verklaringen *in concreto* zou hebben beïnvloed. Evenmin toont hij aan dat, waar of op welke wijze dit een impact zou hebben gehad op de inhoud van de bestreden beslissing.

2.2.6.2. Verzoeker verklaart in november 2011 te zijn gearresteerd, nadien jarenlang te zijn opgesloten en gefolterd en in juni 2015 uit de gevangenis te zijn ontsnapt en gevlucht.

In de bestreden beslissing wordt in dit kader echter vooreerst met recht gemotiveerd:

“Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk maakte dat u daadwerkelijk gearresteerd werd op 4 november 2011 en opgesloten zat tot 10 juni 2015, de reden waarom u uw land ontvluchtte.

U verklaarde dat u Gambia, uw land van herkomst, verliet omdat u problemen kende wegens de ‘Coalition for Change’ (gehoor CGVS, p.17). U verduidelijkte dat u op 3 november 2011 – samen met een 500 tal mensen van de ‘Coalition for Change’ in Westfield demonstreerde en dit op het moment dat de advocaat van de UN, Juan E. Mendez naar Gambia kwam om alle oppositiepartijen te ontmoeten (gehoor CGVS, p.17 en p.21-22). De dag nadien, op 4 november 2011, werd u thuis door drie veiligheidsagenten gearresteerd, u werd naar de gevangenis Mile II gebracht, waar u gedurende drie en half jaar (tot uw ontsnapping op 10 juni 2015) opgesloten zat en u vaak gefolterd werd (gehoor CGVS, p.17).

*Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de UN delegatie onder leiding van Juan Mendez Gambia bezocht in de periode 3 tot 7 november 2014 en het de eerste keer was dat de delegatie Gambia bezocht. Bijgevolg is uw verklaring dat u op 4 november 2011 gearresteerd werd, omdat u op 3 november 2011 met een T-shirt met daarop de tekst ‘Coalition for Change – The New Gambia – End to dictatorship’ demonstreerde toen de advocaat van de UN, Juan E. Mendez naar Gambia kwam en u betrokken was bij de verdeling van de T-shirts én u gedurende drie en half jaar (tot uw ontsnapping op 10 juni 2015) opgesloten zat **totaal onmogelijk en verzonnen.**”*

Verzoeker slaagt er niet in de voormelde motieven te ontkrachten. De blote en niet-gestaafde bewering dat het *“perfect mogelijk”* is dat Juan Mendez op 3 november 2011 naar Gambia is gegaan, kan immers hoegenaamd niet volstaan om afbreuk te doen aan deze motieven.

Eveneens wordt in de bestreden beslissing terecht vastgesteld:

“U gaf verder aan dat op de demonstratie van 3 november 2011 ook Modiu Kaita en Michael Uche Thomas rondliepen met een (verboden) T-shirt aan en u verklaarde dat ze op 3 november 2011 gearresteerd werden (gehoor CGVS, p.22). Uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Modiu Kaita en Michael Uche Thomas reeds op 5 juni 2011 gearresteerd werden. Toen u met bovenstaande informatie geconfronteerd werd, bleef u volhouden dat Modiu Kaita en Michael Uche Thomas ook aanwezig waren op de demonstratie van 3 november 2011 (gehoor CGVS, p.23). Uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt verder dat Amnesty International op 18 januari 2012 opriep om de op 5 juni 2011 gearresteerde Modiu Kaita en Michael Uche Thomas vrij te laten. Toen u gevraagd werd welke straffen ze kregen, gaf u aan dat Amadou Scattred Janneh, Ebrima Jallow, Modiu Kaita

en Michael Uche Thomas elk tot levenslang veroordeeld werden, terwijl uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat enkel Amadou Scattered Jannah tot levenslang veroordeeld werd en Ebrima Jallow, Modiu Kaita en Michael Uche Thomas tot drie jaar gevangenis veroordeeld werden (gehoor CGVS, p.23)."

Verzoeker tracht de voormelde vaststellingen toe te schrijven aan problemen inzake de vertaling door de ambtenaar van het CGVS, die zelf de rol van tolk waarnam. Volgens hem zou de ambtenaar van het CGVS daartoe niet over de nodige vaardigheden hebben beschikt. Verzoeker kan in dit betoog echter niet worden gevolgd. Wanneer hem werd gezegd dat het interview zou plaatsvinden in het Engels en gevraagd werd of hij de ambtenaar goed begreep, gaf hij eenduidig aan de ambtenaar goed te begrijpen. Noch verzoeker, noch de advocaat die hem bijstond tijdens het gehoor, formuleerde enig bezwaar tegen het plaatsvinden van het gehoor of tegen het gegeven dat de ambtenaar zelf de rol van tolk waarnam. Bovendien werd verduidelijkt dat verzoeker eventuele problemen – betreffende de tolk of andere – diende te melden, hetgeen hij naliet te doen. Integendeel gaf hij aan het einde van het gehoor aan alle vragen goed te hebben begrepen. Verzoeker en zijn advocaat formuleerden voorts geen bijkomende opmerkingen wanneer hiertoe aan het einde van het gehoor de kans werd geboden (administratief dossier, stuk 7, p.1-2, 26). Uit het gehoorverslag blijkt bovendien dat het gehoor op een normale wijze is geschied en kunnen geen problemen inzake de communicatie of vertaling worden afgeleid. In het kader van de beweerdte vertaalproblemen, kan tevens worden opgemerkt dat artikel 51/4 van de vreemdelingenwet niet is geschonden doordat het interview op het CGVS zonder tussenkomst van een tolk werd afgenomen in een andere taal dan de proceduretaal. Artikel 51/4 verhindert niet dat de dossierbehandelaar zich tijdens het interview uitdrukt in een vreemde taal, *in casu* het Engels, en zelf de rol van tolk waarneemt wanneer hij die taal beheerst (RvS 3 september 2008, nr. 185.993). Mede gelet op het voorgaande, toont verzoeker geenszins (*in concreto*) aan dat de ambtenaar het Engels niet of onvoldoende zou hebben beheerst en kan dit niet worden aangenomen. Hoe dan ook dient te worden vastgesteld dat de verklaringen die verzoeker zelf citeert in het verzoekschrift bijzonder duidelijk zijn en geen ruimte laten voor interpretatie. Verzoeker verklaarde meermaals en in duidelijke bewoordingen dat Modou Kaita en Michael Uche Thomas aanwezig waren op de demonstratie van 3 november 2011. Hij hield dit bovendien vol zelfs nadat hij met de voormelde landeninformatie werd geconfronteerd (rechtsplegingsdossier, stuk 1, p.5, 11).

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerdte deelname aan een manifestatie op 3 november 2011 en aan de problemen die hieruit zouden zijn voortgesproten.

Nog los van de geloofwaardigheid van de gebeurtenissen in 1996 en 2000, dient te worden opgemerkt dat verzoeker daarenboven hoegenaamd niet aannemelijk maakt dat hij ingevolge deze gebeurtenissen op heden nog enige vrees voor vervolging zou dienen te koesteren. Zoals blijkt uit de terecht aangehaalde verklaringen in de bestreden beslissing, maakte verzoeker immers nergens melding van enig concreet vervolgingsfeit dat hij tussen 2000 en 2011 zou hebben ondergaan. Verzoeker erkent in het onderhavige verzoekschrift overigens dat hij tussen 2000 en 2011 geen concrete vervolgingsdaden heeft ondergaan (rechtsplegingsdossier, stuk 1, p.9). Gelet op het voorgaande, zijn er goede redenen in de zin van artikel 48/7 van de vreemdelingenwet om aan te nemen dat verzoeker ingevolge de gebeurtenissen in 1996 en 2000 op heden geen problemen meer riskeert.

2.2.6.3. Het ter terechtzitting neergelegde psychologisch attest kan geen afbreuk doen aan het voorgaande (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

Hoewel aangenomen kan worden dat zulk psychologisch attest rekening houdend met de individuele omstandigheden van de zaak en met de concrete, hierin opgenomen gegevens zou kunnen gelden als begin van bewijs voor een asielrelaas, kan dergelijk attest op zich geenszins volstaan om de teloorgegangene geloofwaardigheid van een asielrelaas te herstellen. Zulke attesten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen zij evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Een medisch attest vormt bovendien geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen. Dit geldt nog des te meer in het geval van een psycholoog. Een psycholoog is namelijk meer afhankelijk van hetgeen hem door de patiënt verteld wordt, in tegenstelling

tot een arts, die aan de hand van fysieke vaststellingen, los van hetgeen een patiënt hem vertelt, de medische problemen kan constateren.

De in het administratief dossier opgenomen documenten zijn evenmin van die aard dat zij afbreuk kunnen doen aan het voorgaande (administratief dossier, map 'documenten').

De identiteitskaart, briefomslag en foto bevatten geen gegevens die betrekking hebben op verzoekers asielrelaas of die anderszins afbreuk kunnen doen aan de voormelde motieven.

Het medisch attest is uitdrukkelijk gebaseerd op verzoekers eigen gezegden. Een medisch attest vormt geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen. Gezien verzoekers asielrelaas manifest ongeloofwaardig is, kan aldus niet worden aangenomen dat hij de in het medische attest vermelde letsels heeft opgelopen in de omstandigheden zoals door hem geschetst.

Aan de neergelegde lidkaart en het neergelegde attest van de UDP kan niet de minste bewijswaarde worden gehecht.

Vooreerst kan hierbij worden opgemerkt dat, in tegenstelling met wat verzoeker voorhoudt, geenszins moet worden bewezen dat deze documenten vals of vervalst zijn om hieraan bewijswaarde te ontfangen. Ook om andere redenen dan hun valsheid, kan aan deze documenten bewijswaarde worden ontfangen. In dit kader dient te worden vastgesteld dat de stempel op zowel de neergelegde UDP-lidkaart als het neergelegde UDP-atteest een opvallende fout bevat. De afkorting van de partij wordt in deze stempel op de beide documenten immers foutief weergegeven als "UDF" in plaats van "UDP". Deze vaststelling ondermijnt op zich reeds de bewijswaarde van voormelde stukken.

Ten aanzien van de lidkaart kan nog bijkomend worden opgemerkt dat hierop in plaats van handtekeningen gewoon de namen van de betrokkenen werden neergeschreven. Derhalve kan deze lidkaart door eenieder zijn aangemaakt. Verder is het bevreemdend dat op de andere pagina van de lidkaart, hoewel daartoe geen plaats voorzien is en hoewel op deze plaats normaliter de handtekeningen van de houder en de schatbewaarder vermeld dienen te worden, verzoekers foto werd geplakt. Daarenboven is de pagina inzake het lidmaatschap van verzoeker doorheen de verscheidene jaren en maanden niet ingevuld doch volledig blanco. Hoe dan ook dient te worden vastgesteld dat deze pagina (en bijgevolg de lidkaart) slechts reikt tot 2005.

Ten aanzien van het neergelegde attest kan nog bijkomend worden opgemerkt dat in de bestreden beslissing terecht wordt opgemerkt:

"Betreffende het door u neergelegde attest van Lamin K. Darboe, dient te worden opgemerkt dat het niet gedateerd is en het een klaarblijkelijk gesolliciteerd karakter vertoont, hetgeen blijkt uit de aanhef ("To whom it may concern"). Verder dient te worden vastgesteld dat in het attest dezelfde data worden genoemd (1996 en 4/11/2011), zoals u ze vermeldde tijdens uw gehoor op het CGVS en die hogerop werden betwist. Het attest werd overigens ondertekend met tweemaal de titel van Lamin K. Darboe en in zijn titel staat tot tweemaal toe dezelfde fout: Banul in plaats van Banjul. Partijgetuigenissen hebben hoe dan ook geen officieel karakter zodat hun bewijswaarde slechts relatief is. Ze volstaan niet om het gebrek aan geloofwaardigheid van uw relaas te herstellen."

Dat verzoeker zich ter staving van zijn voorgehouden lidmaatschap van de UDP bedient van dermate dubieuze documenten, ondermijnt de geloofwaardigheid van zijn beweerde politieke engagement voor deze partij. Hoe dan ook dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn vermeende activiteiten voor deze partij in 2011 en de hieruit voortgesproten problemen niet aannemelijk maakt, alsmede dat hij voor het overige sedert 2000 geen concrete vervolgingsfeiten heeft ondergaan. Derhalve toont hij geenszins aan dat hij ingevolge zijn verklaarde UDP-lidmaatschap reeds in aanraking kwam met of in de negatieve aandacht staat van de Gambiaanse autoriteiten. Aldus toont hij evenmin aan dat hij daardoor bij een terugkeer naar zijn land zou dreigen te worden gevisieerd of vervolgd. Uit de informatie bij het verzoekschrift (bijlagen 5-6) en in het administratief dossier (map 'landeninformatie') kan evenmin worden afgeleid dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst problemen riskeert. Deze informatie is van algemene aard en heeft geen betrekking op zijn persoon. Zij kan niet volstaan om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden gevisieerd of vervolgd. Verzoeker dient deze vrees *in concreto* aannemelijk te maken en blijft hier in gebreke.

2.2.6.4. Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.7. Verzoeker beroept zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen op geen andere elementen dan deze ten grondslag van zijn asielrelaas. Gelet op de hoger gedane vaststellingen dienaangaande, toont hij, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie februari tweeduizend zestien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS